

DE BIOGENETISCHE GRONDWET.

Aldus wordt geheeten de wet, waarvan Haeckel getuigt, dat ze het bewijs is voor de gemeenschappelijke afstamming van de hoogere dieren uit een eenvoudigen oorspronkelijken stamvorm, en daarom is „een wet van fundamenteele beteekenis”, „de uitdrukking van den nauwen oorzakelijken samenhang tusschen de beide takken der organische ontwikkelingsgeschiedenis”, d. i. tusschen de *ontogenese* (de ontwikkeling van het individu uit het ei) en de *phylogenese* (de ontwikkeling van het individu uit de oer cel).

Volgens deze wet vertoont het dier in zijn individueele ontwikkeling al die vormveranderingen, welke de stam in den loop der tijden heeft ondergaan.

„Die Ontogenese ist eine kurze und schnelle Rekapitulation der Phylogenese”.

Reeds Darwin, aldus gaat Haeckel ¹⁾ voort, had in 1859 gewezen op de groote beteekenis van zijne theorie voor de verklaring der embryologie, en Frits Müller had deze aan het voorbeeld van eene enkele dierklasse (die der crustaceën) in het daglicht gesteld, in het scherpzinnige kleine geschrift: „Für Darwin” (1864). Zelf heeft hij beproefd de algemeene geldigheid en de fundamenteele beteekenis van de biogenetische grondwet in een rij van werken aan te toonen, in het bijzonder in de „Biologie der Kalkschwammen” (1872) en in de „Studien zur Gastraea Theorie” (1873—1881). Aan de hand van deze biogenetische grondwet is het voor Haeckel niet bezwaarlijk onzen stamboom te ontwerpen: ²⁾ Eerst waren wij *Moneren* (1).

1) E. Haeckel, Die Welträthsels.

2) E. Haeckel, Systematische Phylogenie der Wirbelthiere, 1895, Theil III, § 450, 451.